

Hồi thứ năm mươi sáu

Phải chăng hai vợ chồng nổi cơn ghen?

Vì Tiểu Bảo liền nhắm thẳng lối trở về phòng. Lúc này trời đã tối đen. Nghĩ tới Phương Di và Mộc Kiếm Bình hẳn đang đói lắm, gã không về phòng ngay, còn ghé vào trù phòng dặn bọn thái giám thủ hạ sắp cho một bữa tiệc thịnh soạn đem đến phòng mình. Gã nói là đêm qua bọn thị vệ có công bắt thích khách, nên bữa nay mở tiệc khánh hạ. Nhưng trên tiệc chỉ bàn về việc bắt giặc cùng những đại sự cơ mật, bọn tiểu thái giám không phải phục thị.

Vì Tiểu Bảo mở khoá vào phòng rồi khẽ đẩy cửa vào nội thất.

Mộc Kiếm Bình háng giọng một tiếng, ngòai nhòm dậy hỏi:

- Sao bây giờ đại ca mới về?

Vì Tiểu Bảo cười đáp:

- Chắc muội muội chờ ta nóng ruột lắm phải không? Ta đã nghe được tin rất hay!

Phương Di nghe nói ngừng đầu lên hỏi:

- Tin tức gì mà hay lắm?

Vì Tiểu Bảo khêu ngọn đèn trên bàn cho sáng tỏ hơn. Gã thấy Phương Di hai mắt đỏ hoe, hiển nhiên nàng đã khóc rất nhiều, liền thở dài đáp:

- Tin này chỉ hay cho nàng thôi, còn đối với ta thì lại nát bét. Cô vợ vừa cầm vào tay sắp bay đi mất. Trời ơi! Thằng cha Lưu Nhất Chu chưa chết đâu.

Phương Di hô lên một tiếng:

- ái chà!

Tiếng reo của nàng không dấu được nổi vui mừng.

Mộc Kiếm Bình cũng hoan hỉ hỏi:

- Lưu sư ca của bọn tiểu muội bình yên vô sự ư?

Vì Tiểu Bảo đáp:

- Gã chết thì chưa chết, nhưng muốn sống không phải là chuyện dễ. Gã bị bọn thị vệ trong cung bắt được rồi. Chúng tra tấn, gã vẫn khăng khăng một

mực nói là được tên đại Hán gian Ngô Tam Quế phái vào cung hành thích. Dĩ nhiên gã khó lòng tránh khỏi tội chết. Việc này đồn đại ra ngoài thì anh hùng hảo hán trong thiên hạ đều phải nhỏ gã là chó săn của Ngô Tam Quế. Vậy sau khi bị hành hình, gã còn để lại tiếng xấu muôn đời.

Phương Di cố nghển người lên nói:

- Trước khi bọn ta vào Hoàng cung đã nghĩ đến điều này, những mong tử tội đổ lên đầu tên gian tặc Ngô Tam Quế để rửa mối thâm cừ đại hận cho đức Tiên đế cùng Tiên vương của chúng ta. Như vậy là chúng ta quyết giữ mối trung can với nhà Đại Minh, còn tính mạng và thanh danh của mình đã gác ra ngoài không nghĩ gì đến.

Vì Tiểu Bảo chĩa ngón tay cái thẳng lên nói:

- Hay lắm! Như vậy mới là người có khí tiết. Quế lão công này rất khâm phục. Phương cô nương! Chúng ta còn một việc lớn phải thương nghị.

Phương Di hỏi:

- Đại ca muốn thương nghị điều chi?

Vì Tiểu Bảo hỏi lại:

- Nếu ta cứu sống được Lưu sư ca cho nàng thì nàng tính sao?

Cặp mắt lộ ánh tinh quang, hai má ửng hồng, Phương Di đáp:

- Nếu đại ca quả cứu được Lưu sư ca của tiểu muội thì tiểu muội dù có phải làm tôi mọi cho đại ca cũng cam lòng. Hơn nữa, bất luận đại ca sai bảo tiểu muội làm việc gì dù nguy hiểm đến đâu, Phương Di này cũng quyết chẳng chau mày.

Nàng nói mấy câu này bằng một giọng quả quyết như đánh đống cột.

Vì Tiểu Bảo hỏi:

- Chúng ta giao ước với nhau một điều được không? Có tiểu Quận chúa đây làm chứng cho: nếu ta cứu được Lưu sư ca của nàng đem giao cho Tiểu vương gia Mộc Kiếm Thanh và Thiết Bối Thương Long Liễu Đại Hồng lão gia...

Mộc Kiếm Bình ngắt lời:

- Đại ca cũng biết ca ca cùng sư phụ của tiểu muội ư?

Vì Tiểu Bảo đáp:

- Tiểu vương gia và Thiết bối thương long ở Mộc vương phủ đại danh lừng lẫy thiên hạ thì còn ai không hiểu? Còn ai không biết?

Mộc Kiếm Bình nói:

- Đại ca là người rất tử tế! Nếu đại ca cứu được Lưu sư ca thì toàn thể Mộc vương phủ đều thâm cảm mối ơn sâu của đại ca.

Vi Tiểu Bảo lắc đầu nói:

- Ta chẳng tử tế gì đâu mà chỉ là một tên thương mại. Thành cha Lưu Nhất Chu không phải hạng tầm thường, dĩ nhiên chẳng phải món hàng rẻ rúng. Gã là một tên khâm phạm định hành thích nhà vua. Ta cứu gã là đem tính mạng mình ra đặt cược, nguy hiểm tày đình. Có đúng thế không?

Mộc Kiếm Bình và Phương Di chưa kịp đáp lời, Vi Tiểu Bảo lại nói tiếp:

- Quan nha tra xét ra thì chẳng những ta mất chỗ đội nón mà cả ông nội, bà nội, ba ba, má má, ba người anh trai, bốn cô em gái của ta cũng bị hành hình. ấy là chưa kể đến họ ngoại bà dì, chú dượng, ông cô, bà cậu, ông ngoại, bà ngoại, rồi biểu ca, biểu đệ, biểu tử, biểu muội đều phải đầu rụng như sung. Có đúng thế không? Cái đó kêu bằng năm môn tru lục. Thế rồi nào tiên, nào bạc, nào cửa, nào nhà, nào câu đối đỏ, nào mảnh mảnh hoa, đều bị sung công. Có đúng thế không?

Mộc Kiếm Bình nghe gã hỏi chỉ gật đầu lia lịa.

Phương Di đáp:

- Đúng thế! Vụ này quả liên lụy rất trọng đại, tiểu muội không tiện xin đại ca làm cho. Lưu sư ca... chết rồi, tiểu muội cũng không sống được nữa. Thôi thì đại cuộc phó cho số mạng.

Nàng nói xong hai hàng châu lệ đã chảy tuôn rơi.

Vi Tiểu Bảo nói:

- Nàng đừng vội khóc! Nàng đừng vội khóc! Con người nguyệt thẹn hoa nhường như nàng mà châu lệ tuôn nhỏ thì lòng ta bủn rủn khôn cầm. Phương cô nương! Đã vì cô nương thì việc gì ta cũng dám làm. Ta nhất định cứu Lưu sư ca của nàng thoát nạn mới nghe. Vậy chúng ta ước hẹn một điều. Nếu ta không cứu được Lưu sư ca của nàng thì ta quyết làm tôi mọi cho nàng. Trường hợp mà ta cứu thoát Lưu sư ca thì nàng sẽ làm vợ ta. Bạc đại trượng phu nhất ngôn ký xuất, cái gì mã nan truy. Lời hứa của chúng ta là như vậy đó, nàng có chịu không?

Phương Di ngơ ngác nhìn Vi Tiểu Bảo. Màu hồng trên mặt nàng dần tiêu tan rồi biến thành lợt lạt. Nàng đáp:

- Quế đại ca! Tiểu muội vì việc cứu mạng Lưu sư ca, xin ưng chịu... bất cứ là việc gì. Nếu Quế đại ca cứu được y bình yên thoát khỏi tai nạn thì bảo tiểu muội... hầu hạ cũng được. Nhưng... nhưng...

Nàng nói tới đây thì bên ngoài có tiếng bước chân vang lên, rồi tiếng người hô:

- Quế công công! Cơm rượu đã đưa lên.

Phương Di lập tức im bật.

Vì Tiểu Bảo đáp:

- Hay lắm!

Đoạn gã ra khỏi phòng đóng cửa lại rồi mới mở cửa ngoài.

Bốn tên thái giám bưng cơm rượu cùng đồ nhắm vào nhà ngoài.

Vì Tiểu Bảo đã bảo chúng không phải chờ đợi. Vì thế mười hai bát lớn vừa cơm vừa thức nhắm đều nấu chín cả một lượt đem lên.

Bốn tên thái giám bày đĩa bát cùng thức ăn ra bàn xong kính cẩn hỏi:

- Quế công công! Còn thiếu gì nữa không?

Vì Tiểu Bảo đáp:

- Đủ rồi! Nếu ta không kêu thì anh em bát tất phải vào nữa.

Gã lấy tiền thưởng cho mỗi tên năm lạng bạc.

Bốn tên thái giám vui mừng khôn xiết, ngỏ lời tạ ơn rồi rút lui.

Vì Tiểu Bảo cài then cửa lại. Gã bưng mười hai bát thức ăn vào phòng rồi đẩy cái bàn đến bên giường. Gã lại rót ra ba chung rượu, xới cơm vào ba bát, gã cười hỏi:

- Phương cô nương! Vừa rồi nàng bảo: nhưng... nhưng... mà nói chưa hết lời. Nhưng làm sao? Bây giờ nàng nói cho ta nghe.

Lúc này Phương Di đã được Mộc Kiếm Bình đỡ ngồi dậy. Nàng nghe Vì Tiểu Bảo hỏi vặn, bất giác lại đỏ mặt lên, cúi đầu xuống, hồi lâu khẽ cất tiếng hỏi lại:

- Tiểu muội nghĩ rằng Quế đại ca phục vụ ở trong nội cung thì ... lấy vợ làm sao được? Nhưng bất luận trường hợp nào, hễ Quế đại ca mà cứu mạng cho Lưu sư ca được, tiểu muội cũng vui lòng hầu hạ đại ca.

Dưới ánh đèn, nét mặt nàng bóng như ngọc, dung nhan cực kỳ kiều diễm.

Vì Tiểu Bảo tuy còn nhỏ tuổi mà trông thấy nàng cũng phải động tâm, gã cười đáp:

- Té ra nàng bảo ta làm thái giám là không lấy vợ được. Vấn đề lấy vợ được hay không là chuyện riêng của ta, nàng bát tất phải quan tâm. Ta chỉ hỏi nàng một câu: nàng có chịu làm vợ ta không?

Phương Di cặp lông mày nhú lại, vẻ mặt ra chiều bức tức. Nàng trầm ngâm một lúc rồi quyết định chủ ý rồi đồng dục nói:

- Đừng nói chuyện tiểu muội làm vợ đại ca mà dù cho đại ca có đem tiểu muội vào lầu hồng kỹ viện, tiểu muội cũng cam lòng, chẳng cần than chi hết.

Giả tử một chàng trai nào khác nghe nàng nói câu này tất không khỏi nổi giận. Nhưng Vi Tiểu Bảo vốn xuất thân từ nơi kỹ viện, nên gã chẳng thấy chi là nhục nhã.

Vi Tiểu Bảo cười hì hì nói:

- Hay lắm! Hay lắm! Vậy chúng ta cứ thế. nào mời hảo hiền thê! Hảo muội tử! Ba chúng ta hãy uống cạn một chung.

Nguyên Phương Di ban đầu coi tên tiểu thái giám này chẳng đâu vào đâu. Sau nàng thấy chính gã ra tay đâm chết Thuy Đống rồi dùng thứ thuốc kỳ dị tiêu hoá xác chết, lại thấy những tên thái giám khác ở trong cung đối với gã cực kỳ kính trọng mới tin gã là một nhân vật không phải tầm thường.

Lưu Nhất Chu là ý trung nhân của Phương Di, nàng yêu gã một cách tha thiết. Tuy hai bên chưa có hôn ước chính thức mà thực ra hình bóng người nọ đã in vào tâm khảm người kia. Phương Di nhất định lấy Lưu Nhất Chu làm chồng, mà Lưu Nhất Chu cũng nhất quyết không lấy được nàng thì chẳng lấy ai nữa.

Đêm qua cả hai người cùng lên vào trong cung mưu đồ đại sự, Phương Di trông thấy Lưu Nhất Chu sấn tay bị bọn thị vệ trong cung bắt được, khốn nỗi chính nàng cũng bị thương rồi còn cứu ai được nữa?

Nàng yên trí tình lang nhất định phải chết. Dè đâu tên tiểu thái giám này lại cho nàng hay tin chẳng những y chưa chết mà gã còn tìm cứu y thoát nạn, liền bụng bảo dạ:

- Chỉ cần sao cho Lưu lang bình yên vô sự, dù ta có phải suốt đời đau khổ đến đâu cũng không quản ngại. Ta còn cảm tạ đức Thượng đế đối đãi với ta được vậy là phước đức quá.

Rồi nàng tự hỏi:

- Sao tên tiểu thái giám này lại đòi lấy ta làm vợ? Bất quá gã chỉ nói cho sướng miệng, chi bằng ta cũng tiện nghi cho cái miệng của gã.

Nàng nghĩ thế rồi tựa hồ hiểu rõ chi tiết đối phương chẳng làm gì được mình một cách thực sự, nàng yên tâm mỉm cười cầm chung rượu giơ lên nói:

- Tiểu muội uống theo đại ca một chung này. Nhưng nếu đại ca mà không cứu được Lưu sư ca thì khó lòng tránh khỏi kiếp quả cứt đầu dưới lưỡi đao của tiểu muội.

Vì Tiểu Bảo thấy nàng cười tươi như hoa nở, trong lòng gã khoan khoái vô cùng! Gã cũng nâng chung rượu lên hỏi:

- Chúng ta đã nói sao phải đúng như vậy, không được chối cãi. Trường hợp mà ta cứu được Lưu sư ca của cô rồi cô hối hận lại muốn trở về với hần thì làm thế nào? Bên cô hai người hợp lực giáp công, ta tất không địch nổi. Hần vung dao chém tới, cô huơ kiếm đâm qua, thì Quế công công chỉ còn đường chia thành bốn khúc! Vụ này chẳng thể không đề phòng được.

Phương Di thu nụ cười lại nét mặt nghiêm nghị tuyên thệ:

- Trên có Hoàng Thiên, dưới có Hậu Thổ. Nếu Quế công công mà cứu được Lưu Nhất Chu thoát nạn một cách bình yên thì tiểu nữ là Phương Di nguyện lấy Quế công công làm chồng. Suốt đời giữ dạ trung trinh với trượng phu quyết chẳng hai lòng. Nếu tiểu nữ lòng chim dạ cá thì xin thượng đế bắt chết một cách cực kỳ thê thảm, vạn kiếp không được siêu sinh.

Nàng thề rồi cầm chung rượu đổ xuống đất nói tiếp:

- Xin tiểu Quận chúa chứng kiến vụ này.

Vì Tiểu Bảo khoan khoái ngó Mộc Kiếm Bình hỏi:

- Hảo muội tử! Muội muội có ý trung nhân nào bị bắt muốn nhờ ta cứu ra không?

Mộc Kiếm Bình đáp:

- Không có ai cả!

Vì Tiểu Bảo nói:

- Đáng tiếc ôi đáng tiếc!

Mộc Kiếm Bình hỏi:

- Điều chi đáng tiếc?

Vì Tiểu Bảo đáp:

- Giả tử muội muội có ý trung nhân cần ta cứu ra, tất muội muội cũng chịu lấy ta làm chồng, có phải vậy không?

Mộc Kiếm Bình bĩu môi nói:

- Thôi đi! Đã một vợ rồi còn chưa đủ hay sao? Được trâu rồi còn muốn luôn cả bò nữa. Sao mà tham thế?

Vì Tiểu Bảo cười nói:

- Cóc ghẻ muốn ăn thịt ngỗng trời là như vậy. Trời ơi! Hảo hiền thê! Cùng bị bắt với Lưu sư ca của nàng còn hai người: một người râu quai nón...

Mộc Kiếm Bình ngắt lời:

- Đó là Ngô sư thúc.

Vì Tiểu Bảo nói:

- Còn một người nữa chắm đày mình. Trước ngực chắm cái đầu cọp.

Mộc Kiếm Bình nói:

- Đó là Thanh mao hồ Ngao Bưu, đồ đệ của Ngô sư thúc.

Vì Tiểu Bảo hỏi:

- Ngô sư thúc tên họ là gì?

Mộc Kiếm Bình đáp:

- Ngô sư thúc đại danh là Ngô Lập Thân, ngoại hiệu là Dao đầu sư tử.

Vì Tiểu Bảo cười nói:

- Cái ngoại hiệu này hay đấy. Bất luận ai nói gì, lão cũng lắc đầu tròn.

Mộc Kiếm Bình nói:

- Quế đại ca! Đại ca đi cứu Lưu sư ca thì nhân tiện cứu luôn cả Ngô sư thúc và Ngao Bưu ra nữa!

Vì Tiểu Bảo hỏi:

- Ngô sư thúc và Ngao Bưu có ý trung nhân xinh đẹp không?

Mộc Kiếm Bình đáp:

- Tiểu muội không hay. Đại ca hỏi làm chi?

Vì Tiểu Bảo nói:

- Vậy ta phải hỏi họ trước có bạn gái đẹp và có chịu để cho ta chiếm phần tiện nghi chăng? Nếu không thì ta liều mạng cứu họ uống công, mình vất vả mà chẳng ăn thua gì.

Bất thành linh trước mặt gã bóng đen thấp thoáng. Một vật gì bay tới trước mặt gã.

Vì Tiểu Bảo vội cúi đầu xuống thì đã không kịp nữa. Vật kia đập vào trán gã đánh "chát" một tiếng vỡ tan tành. Gã nhìn lại thì ra một chiếc chung.

Vì Tiểu Bảo và Mộc Kiếm Bình đồng thanh la hoảng:

- úi chao!

Vì Tiểu Bảo bị sút trán, máu chảy đầm đìa rót vào chung rượu thành đục lờ lờ.

Bống nghe Phương Di quát:

- Người đi hạ sát Lưu sư ca ngay lập tức, bản cô nương cũng không muốn sống nữa để khỏi phải suốt ngày chịu người khinh rẻ một cách vô lý.

Nguyên chiếc chung vừa rồi chính Phương Di đã liệng tới. May mà nàng bị trọng thương, kinh lực trên tay mất hết. Tuy chiếc chung đập trúng vào trán Vi Tiểu Bảo mà thương tích không nặng lắm.

Mộc Kiếm Bình nói:

- Quế đại ca! Lại đây cho tiểu muội coi vết thương, chớ để mảnh sành dính lại trong thịt.

Vi Tiểu Bảo hậm hực đáp:

- Ta không lại. Cô vợ ta mưu đồ giết chồng.

Mộc Kiếm Bình nói:

- Ai bảo đại ca nói càn, đòi chiếm tiện nghi của vợ người ta? Đến tiểu muội cũng nổi nóng.

Vi Tiểu Bảo cười hô hố nói:

- Ô! Ta hiểu rồi. Té ra các cô ăn phải dấm chua, nên nghe ta nói muốn chiếm vợ người thành ra vợ lớn, vợ bé đều nổi cơn ghen.

Mộc Kiếm Bình cầm chiếc chung lên xẵng giọng hỏi:

- Đại ca bảo sao? Tiểu muội cũng muốn liệng cái chung này vào mặt.

Vi Tiểu Bảo đưa tay áo lên lau mặt, gã thấy Mộc Kiếm Bình làm bộ giận dữ mà khoé miệng lại mỉm cười. Gã còn thấy Phương Di lộ vẻ hối hận, nên tuy bị đau ở trán mà trong lòng rất khoan khoái. Gã nói:

- Cô vợ lớn liệng chung vào mặt ta, nếu cô vợ nhỏ không liệng chẳng hoá ra bất công ư?

Mộc Kiếm Bình nói:

- Hay lắm!

Cô giơ tay lên hất rượu vào Vi Tiểu Bảo. Gã không né tránh. Lưng chung rượu hất cả vào mặt. Gã thè lưỡi ra liếm máu tươi cùng nước rượu nuốt vào bụng, miệng tấm tắc khen:

- Hay quá! Hay quá! Vợ lớn đánh cho chảy máu trán, vợ nhỏ lại hất rượu vào mặt. Trời ơi! Chết cha mình rồi! Chết cha mình rồi!

Mộc Kiếm Bình nghe gã nói phải phì cười. Phương Di không nhìn được cũng bật lên tiếng cười khúc khích. Nàng vừa cười vừa mắng:

- Thật đồ vô loại!

Nàng móc trong bọc ra một tấm khăn tay đưa cho Mộc Kiếm Bình nói:

- Tiểu Quận chúa lau mặt cho gã đi.

Mộc Kiếm Bình cười đáp:

- Sư tỷ đã thương người ta, sao lại bảo tiểu muội lau máu?

Phương Di bưng miệng hỏi:

- Tiểu Quận chúa chẳng phải vợ nhỏ của gã là gì?

Mộc Kiếm Bình cười hích hích đáp:

- Bêu bêu! Sư tỷ miệng đã tuyên bố lấy y, chứ tiểu muội có hứa lời đâu?

Phương Di cười nói:

- Sao còn bảo là chưa hứa? Gã giục: vợ nhỏ cũng liệng chung đi, thì tiểu Quận chúa hất rượu vào mặt gã. Như vậy mà còn cãi là chưa hứa lời làm vợ nhỏ gã ư?

Vi Tiểu Bảo cười nói:

- Phải lắm! Phải lắm! Ta được vợ lớn thương, vợ nhỏ cũng thương thì sung sướng quá rồi. Hai nàng cứ yên lòng, ta không đi chim chuột người khác nữa đâu.

Phương Di nghĩ thầm trong bụng:

- Gã đã là thái giám thì còn lấy ai được nữa, bất quá gã chỉ nói cho sướng miệng.

Mộc Kiếm Bình hãy còn nhỏ tuổi, về mối tình nam nữ, cô nửa hiểu nửa không, nên thấy Vi Tiểu Bảo nói ba hoa, cô cũng vui vẻ. Câu gã bảo vợ lớn, vợ nhỏ gì đó chẳng qua là câu đùa cợt.

Ba người nói nói cười cười khiến cho bầu không khí trong phòng đầy vẻ đầm ấm.

Phương Di kêu Vi Tiểu Bảo lại gần để coi vết thương trên trán. Nàng không thấy có mảnh sành nào dính vào thịt, liền lau khô máu cho gã. Sau một lúc, máu cũng ngừng chảy.

Cả ba người đều không biết uống rượu mà bụng đói rồi, nên chỉ ăn lấy ăn để.

Cơm nước xong, Vi Tiểu Bảo ngáp dài nói:

- Không biết đêm nay ta ngủ với vợ lớn, hay ngủ với vợ nhỏ?

Phương Di sa sầm nét mặt, xẵng giọng:

- Đại ca nói giỡn thế nào thì nói, nhưng nếu còn chui vào chân là tiểu muội... chém cho một dao chết tươi...

Vi Tiểu Bảo thè lưỡi ra nói:

- Tất có một ngày kia phải chết về tay nàng.

Gã chợt nhớ bữa nay chưa uống thuốc của Thái hậu, liền lấy một viên bỏ vào miệng nuốt.

Đoạn gã khuôn bát đĩa đem ra phòng ngoài rồi lấy chiếu giải xuống đất, để nguyên quần áo nằm ngủ. Bữa nay gã mệt quá rồi, nên vừa đặt lưng xuống đã ngủ ngay.

Sáng sớm hôm sau Vi Tiểu Bảo tỉnh giấc thấy người mình nóng hổi, liền mở mắt ra nhìn thì trên mình đã đắp chăn bông. Gã lại thấy trên đầu có gối hần hoi mới biết là tiểu Quận chúa đã gượng dậy sắp đặt cho mình.

Vi Tiểu Bảo ngồi nhòm dậy thấy trên giường màn vẫn buông rủ. Gã nhìn vào thấp thoáng Phương Di và Mộc Kiếm Bình gối đầu chung nhau mà ngủ.

Gã rón rén đứng dậy khẽ mở màn ra ngó thấy Phương Di kiều diễm, Mộc Kiếm Bình thanh nhã. Hai cô tiểu mỹ nhân mặt chỉ cách nhau mấy tấc, giúp ánh huy hoàng cho nhau như minh châu với bảo ngọc, khiến người ngó thấy phải rạo rực trong lòng.

Vi Tiểu Bảo nhìn không nổi, muốn cúi xuống hôn mỗi cô một cái nhưng lại sợ làm kinh động cho hai cô tỉnh giấc, gã lẩm bẩm:

- Mẹ kiếp! Hai con đười này nếu là vợ lớn, vợ nhỏ của mình thật thì sướng cả một đời lão gia. Trong Lệ Xuân viện làm gì có những con đười xinh đẹp đến thế?

Gã nhẹ nhàng ra mở cửa. Cánh cửa bật lên tiếng kệt làm cho Phương Di tỉnh dậy.

Phương Di vừa trông thấy Vi Tiểu Bảo liền mỉm cười nói:

- Quế... Quế... đại ca dậy sớm thế?

Vi Tiểu Bảo cười hỏi:

- Quế cái gì? Sao nàng không kêu ta bằng Hảo lang quân?

Phương Di đáp:

- Nhưng đại ca chưa cứu được người ra.

Vi Tiểu Bảo nói:

- Nàng cứ yên tâm. Bây giờ ta đi cứu người đây.

Lúc này Mộc Kiếm Bình cũng tỉnh ngủ rồi, cô hỏi:

- Mới sáng sớm mà hai người đã chuyện trò gì lắm thế?

Vì Tiểu Bảo đáp:

- Đêm qua chúng ta không ngủ, hai người nói chuyện cho đến sáng.

Gã ngáp dài nói tiếp:

- Mệt quá! Mệt quá! Bây giờ mình mới buồn ngủ.

Phương Di đỏ mặt lên hỏi:

- Đối với đại ca thì có chuyện gì hay mà nói được suốt đêm?

Vì Tiểu Bảo cười nói:

- Hảo hiền thê! Bây giờ chúng ta nói chuyện đứng đắn. Nàng viết một phong thư để ta cầm đưa cho Lưu Nhất Chu, gã mới chịu tin ta. Bằng không gã nhất định cho ta là thuộc hạ của Ngô Tam Quế và gã sợ mắc lừa.

Phương Di đáp:

- Đại ca nói phải đó. Nhưng... nhưng tiểu muội biết viết sao bây giờ?

Vì Tiểu Bảo nói:

- Nàng muốn viết gì thì viết, tỷ như ta là trượng phu của nàng, là người tốt, người hào hiệp nhất thiên hạ. Ta chịu lời uy thác của nàng đến cứu gã, tuyệt đối không có điều gì giả dối.

Gã vừa nói vừa đi lấy nghiên bút và giấy trắng của Hải Đại Phú đem ra.

Gã mài mực và mở tờ giấy trắng đặt lên bàn rồi đẩy bàn đến trước giường.

Phương Di ngồi dậy. Nàng vừa cầm bút lên, bất giác hai hàng châu lệ lã chã tuôn rơi. Nàng nghẹn ngào hỏi:

- Ta viết thế nào cho được?

Vì Tiểu Bảo thấy nàng sầu khổ, rất đáng tội nghiệp, liền sinh lòng thương xót, cất giọng ôn nhu nói:

- Cô muốn viết thế nào cũng được, chứ ta đây không biết chữ. Cô đừng bảo lấy ta làm chồng, không thì Lưu sư ca lại nổi giận không để ta cứu ra nữa.

Phương Di hỏi:

- Đại ca không biết chữ ư? Đại ca muốn gặt tiểu muội chăng?

Vì Tiểu Bảo đáp:

- Ta mà biết chữ thì ta là quân rùa đen, là quân chó đẻ, không phải là chồng nàng mà là con cháu mười tám đời của nàng.

Phương Di cầm bút trầm ngâm, nàng lấy làm khó nghĩ, không biết viết thế nào cho ổn.

Vi Tiểu Bảo nổi lòng hào khí, khó bề kiềm chế, lớn tiếng nói:

- Được rồi! Được rồi! Sau khi ta cứu được Lưu Nhất Chu ra thì cô cứ lấy gã, ta không tranh nhau với gã. Nhưng cô không thật lòng với ta thì dù sau này ta có đội mũ xanh làm con rùa cũng nhường cô khoan khoái mà lấy con mẹ nó gã Lưu Nhất Chu. Cô muốn viết trời viết đất gì thì viết. Tổ bà nó! Lão gia chẳng để tâm cái cóc gì hết.

Hoà mình vào thế giới võ hiệp www.VietKiem.com - Thư Viện Trường Thiên Tiểu Thuyết Võ Hiệp Kỳ Tình Online:

- Tính đến 01/01/2001, trên 100 bộ truyện kiếm hiệp hoàn tất và đang tiếp tục đưa nhiều bộ mới

- Các bài bình luận về nhân vật, tác giả, tác phẩm kiếm hiệp

- Free life time 6 MB email account you@vietkiem.com

- Chat & bàn luận cùng các bằng hữu khắp nơi có cùng sở thích trên forums, chatroom.

- Tranh ảnh phim kiếm hiệp

- Mailling list nhận tin tức kiếm hiệp mới

- Truyện dã sử võ hiệp, truyền thuyết,...

- Sách dạy tự luyện võ công.

- ....

All 3 address in 1:

<http://hello.to/kimdung> , <http://come.to/kimdung> , <http://VietKiem.com>